

Naše vrijeme - vrijeme čuda

Oduvijek čovjek mjeri vrijeme. Pokušavamo da izbrojimo sekunde, dane i godine i izračunamo protok vremena koje prolazi bez da iko može da ga spriječi. Igrom slučaja ja sam sada ovdje, u dvadeset prvom vijeku. Nazivaju ga vijekom tehnologije, masovne potrošnje i svim tim riječima koje mu oduzimaju čar i dodir sa čovjekom.

Onaj koji se potrudio da napravi televizor nije ni slutio šta sam danas vidjela na programu. U jednom dijelu svijeta se ratuje. Drugi dio nestaje pred vatrenom stihijom. Tamo južno žive gladna djeca. Kao da to nije dovoljno, cijeli svijet se bori sa opasnim virusom. Govore nam da budemo u kućama i klonimo se ljudi. Opasni smo, kažu, jedni za druge.

Onaj ko je smislio mobilni telefon nije planirao da ga mi ovako koristimo. Ustvari, čini mi se da taj uređaj podstiče naše loše strane. Ima nas koji satima nešto tražimo, kuckamo i izgubimo dragocjeno vrijeme. Drugi prosipaju mržnju i šire svađu među poznatim i nepoznatim naložima, ljudima. Tu su i oni koji nas izlažu najružnijim namjerama.

U dvadeset prvom vijeku imamo te moderne kuhinje sa aparatima i koječime što bi trebalo da služi za pripremu ukusne hrane. Da li su u prošlom vijeku znali da će doći vrijeme da po hranu idemo u supermarket i kupujemo nešto za znamo ni šta je ni kako je dospjelo na police?

Dok držim daljinski upravljač u rukama i gledam sliku svijeta na bezbroj ponuđenih kanala. Oni još uvijek lica pokrivenih maskama izvještavaju, komentarišu i izražavaju zabrinutost. Ali, kažu da se svi trudimo da nam bude bolje. Mnogo ljudi je na terenu, u bolnicama i laboratorijama. Taman kad sam već počela da se ljutim i pitam se gdje je ljubav, ja sam, evo, dobila odgovor.

Ipak nije tačno da smo nestali. Nije čovjek pao pod uticajem dvadeset prvog vijeka. Kad otvorim oči, onakve kakve su stvarale, voljele, činile dobro, meni je jasno da gledam u čitavog čovjeka, biće sa dušom.

Od brzine vremena i tehnologije ne vidi se često ova pažnja kojom se Čovjek stara o drugome. Svjedoci smo tome da kako ljekari brinu o ugroženima, kako profesionalci i volonteri gase požare, a bogati svijet tu i tamo obrati pažnju na gladni jug. Sve kuće i spratovi u 20 časova

apludiraju toj pažnji i požrtvovanosti. Slušaću večeras taj aplauz i još jače tapšati rukama. Meni, kao i svima, treba ovaj impuls života. Planeta je živa. Priroda je ljepša nego ikada ovog proljeća.

Napolju miriše cvijet pomorandže. Danas sam odlučila da to bude miris mojih preparata u kutijicama. Ne dam da me lome tužne vijesti. Moja porodica i drugovi su zdravi. Za ovaj čas je dovoljno. Grane masline u mom dvorištu mirno lekulaju na vjetru. Namjerno neću da uzmem telefon i slikam to zelenkasto lišće. Hoću da gledam, znam i pamtim ovakvo moje vrijeme. Ove grančice mira listaju i u dvadeset prvom vijeku. Ne daj se, Čovječe!

Twetty123